

Anonymizované znenie

Preklad

C-78/22 - 1

Vec C-78/22

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

7. február 2022

Vnútroštátny súd:

Vrchní soud v Praze

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

24. január 2022

Odvolaťka:

ALD Automotive s.r.o.

Ďalší účastník odvolacieho konania (žalovaný v prvostupňovom konaní):

DY, insolvenčný správca dlžníčky GEDEM-STAV a.s.

VRCHNÍ SOUD V PRAZE

[omissis] Česká republika

[omissis]

[procesné náležitosti podľa vnútroštátneho práva]

Účastníci konania vo veci samej:

Žalobkyňa: **ALD Automotive s.r.o.**, [omissis]
so sídlom [omissis] Praha 10
Česká republika

[omissis]

Žalovaný: **DY**, [omissis]
so sídlom [omissis] Nový Jičín
Česká republika
[omissis]
[omissis]
insolvenčný správca dlžníčky GEDEM-STAV, a.s.,
[omissis]
so sídlom [omissis] Pardubice
Česká republika

Predmet sporu vo veci samej a relevantné skutočnosti

- 1 Žalobkyňa uzatvorila so spoločnosťou GEDEM-STAV a.s. (ďalej len „dlžníčka“) zmluvy o nájme hnutelnej veci (ďalej len „Zmluvy 1 až 5“) [omissis], ktorých súčasťou boli aj Všeobecné zmluvné podmienky operatívneho leasingu žalobkyne (ďalej len „VZP“).
- 2 Podľa článku 4.1.4. VZP mala žalobkyňa stanovovať dlžníčke splátky podľa Zmlúv 1 až 5 jednotlivými faktúrami a podľa článku 4.1.1. VZP bola dlžníčka povinná platiť všetky stanovené splátky včas a v dohodnutej výške.
- 3 Nájomné zo Zmlúv 1 až 5 žalobkyňa vyúčtovala dlžníčke týmito faktúrami:

[1] faktúrou č. 005 – 09316/16 z 27. apríla 2016, znejúcou na sumu 1 762,60 Kč, splatnou 14. mája 2016, predstavujúcou nájomné od 27. apríla 2016 do konca toho istého kalendárneho mesiaca zo Zmluvy 4;

[2] faktúrou č. 005 – 09317/16 z 27. apríla 2016, znejúcou na sumu 1 762,60 Kč, splatnou 14. mája 2016, predstavujúcou nájomné od 27. apríla 2016 do konca toho istého kalendárneho mesiaca zo Zmluvy 5;

[3] faktúrou č. 005 – 09400/16 z 2. mája 2016, znejúcou na sumu 5 361,50 Kč, splatnou 19. mája 2016, predstavujúcou nájomné od 2. mája 2016 do konca toho istého kalendárneho mesiaca zo Zmluvy 1;

[4] faktúrou č. 005 – 09401/16 z 2. mája 2016, znejúcou na sumu 5 361,50 Kč, splatnou 19. mája 2016, predstavujúcou nájomné od 2. mája 2016 do konca toho istého kalendárneho mesiaca zo Zmluvy 2;

[5] faktúrou č. 005 – 09402/16 z 2. mája 2016, znejúcou na sumu 5 361,50 Kč, splatnou 19. mája 2016, predstavujúcou nájomné od 2. mája 2016 do konca toho istého kalendárneho mesiaca zo Zmluvy 3;

[6] faktúrou č. 005 – 10178/16 z 1. mája 2016, znejúcou na sumu 26 426,60 Kč, splatnou 18. mája 2016, predstavujúcou nájomné za máj 2016 zo Zmlúv 4 a 5;

[7] faktúrou č. 005 – 12822/16 z 1. júna 2016, znejúcou na sumu 42 943,40 Kč, splatnou 18. júna 2016, predstavujúcou nájomné za jún 2016 zo Zmlúv 1 až 5;

[8] faktúrou č. 005 – 15548/16 z 1. júla 2016, znejúcou na sumu 42 943,40 Kč, splatnou 27. júla 2016, predstavujúcou nájomné za júl 2016 zo Zmlúv 1 až 5;

[9] faktúrou č. 005 – 18257/16 z 1. augusta 2016, znejúcou na sumu 42 943,40 Kč, splatnou 18. augusta 2016, predstavujúcou nájomné za august 2016 zo Zmlúv 1 až 5;

[10] faktúrou č. 005 – 21034/16 z 1. septembra 2016, znejúcou na sumu 31 932,20 Kč, splatnou 19. septembra 2016, predstavujúcou nájomné za september 2016 zo Zmlúv 1, 4 a 5;

(ďalej spoločne len „Faktúry“). Dlžníčka Faktúry vôbec nezaplatila.

- 4 Insolvenčným návrhom, ktorý podal veriteľ proti dlžníčke, doručeným 27. júla 2016 na Krajský súd v Hradci Králové – pobočka v Pardubiciach [(Česká republika)] (ďalej len „insolvenčný súd“), sa začalo insolvenčné konanie dlžníčky, v ktorom insolvenčný súd uznesením z 12. apríla 2017, [omissis] zistil úpadok dlžníčky, vyhlásil na jej majetok konkurz a ustanovil žalovaného za insolvenčného správcu (ďalej len „správca“).
- 5 Prihláškou pohľadávky [omissis] (ďalej len „Prihláška“) žalobkyňa okrem iného prihlásila [omissis] čiastočné pohľadávky vo výške 249 036,42 Kč (ďalej len „Pohľadávka 1“), ktoré mali pôvod v Zmluvách. Pohľadávka 1 pozostáva z istiny vo výške 206 799,13 Kč za nezaplatené splátky nájomného, zákonného úroku z omeškania vo výške 12 237,29 Kč a nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 30 000 Kč, čo zodpovedá sume vo výške 1 200 Kč za každú jednotlivú čiastočnú platbu nájomného splatnú podľa Zmlúv 1 až 5 (celkovo 25 platieb), určenú podľa § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ktorým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného

soudem a upravujú některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích [nariadenia vlády č. 351/2013 Sb., ktorým sa určuje výška úrokov z omeškania a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, určuje odmena likvidátora, likvidačného správcu a člena orgánu právnickej osoby menovaného súdom a upravujú niektoré otázky Obchodného vestníka, veřejných registrov právnických a fyzických osôb a evidencia zvereneckých fondov a evidencia údajov o skutočných vlastníkoch (ďalej jen „nariadenie“)].

- 6 Žalovaný na osobitnom prieskumnom konaní, ktoré sa konalo na insolvenčnom súde 30. októbra 2017 poprel okrem iného Pohľadávku 1, pokiaľ ide o jej opodstatnenosť a výšku 30 000 Kč, a to s odôvodnením, že náklady spojené s uplatnením platieb nájomného bolo možné uznať iba v prípade, že boli právoplatne priznané.
- 7 Žalobkyňa podala včas na insolvenčný súd žalobu na určenie svojich popretých pohľadávok vrátane popretej časti Pohľadávky 1 s odôvodnením, že nárok na náhradu nákladov podľa § 3 nariadenia vzniká už spolu s omeškaním, na podporu čoho odkázala na § 513 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník [občiansky zákonník, (ďalej len „o. z.“)], a na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (ďalej len „smernica“). [omissis] [ďalšie informácie o insolvenčnom konaní]
- 8 Rozsudkom z 28. mája 2018, [omissis] insolvenčný súd v súvislosti s Pohľadávkou 1 jednak určil, že náklady spojené s uplatnením pohľadávok sú oprávnené vo výške 6 000 Kč (bod I. výroku), jednak žalobu na určenie existencie Pohľadávky 1 v rozsahu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 24 000 Kč zamietol (bod II. výroku). v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol (zjednodušene), že nárok na náhradu nákladov podľa § 3 nariadenia vzniká, ak veriteľ vykoná voči dlžníkovi akýkoľvek úkon smerujúci k vymáhaniu pohľadávky; v prejednávanej veci možno za takýto úkon považovať (až) Prihlášku. Zdôraznil, že pod pojmom „každá uplatnená pohľadávka“ sa podľa § 3 nariadenie rozumejú pohľadávky so samostatným právnym základom. v situácii, keď žalobkyňa uplatnila nároky vzniknuté z piatich zmlúv, bolo vhodné jej priznať náhradu nákladov spojených s uplatnením každej pohľadávky vo výške 5 x 1 200 Kč, teda 6 000 Kč, a v zostávajúcej časti jej žalobu v súvislosti s týmto nárokom zamietnuť.
- 9 Proti bodu II. výroku (a bodu III. výroku o nákladoch konania) tohto rozsudku sa žalobkyňa včas odvolala a navrhla, aby ho Vrchní soud v Prahe (ďalej len „odvolací súd“ alebo „vnútroštátny súd“) zmenil tak, že určí výšku popretej časti nákladov spojených s uplatnením Pohľadávky 1 v rozsahu istiny nad rámec jej určenia pod bodom I. výroku (24 000 Kč), a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania, ktoré jej vznikli, prípadne, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala najmä, že (zjednodušene)

[1] v rámci Zmlúv 1 až 5, uzatvorených podľa § 1723 o. z., boli dlžníčke podľa článku 4. 1. 4. VSP stanovené splátky jednotlivými faktúrami, ktoré možno v zmysle záverov Nejvyššího soudu obsiahnutých v rozsudku z 19. septembra 2011, sp. zn. 28 Cdo 4936/2010[,] považovať za výzvu na zaplatenie splatnej sumy, alebo za prostriedok identifikácie pohľadávky zo záväzkového vzťahu a platby, ktorou má byť táto pohľadávka zaplatená,

[2] omeškanie dlžníčky sa viaže na vystavenie 25 konkrétnych faktúr, ktoré treba považovať za dôvod vzniku nároku na uplatnené náklady spojené s vymáhaním pohľadávok z nájomného podľa Zmlúv 1 až 5,

[3] vnútroštátne súdy sú povinné postupovať v súlade s právom Únie, sú tak viazané okrem iného čl[ánkom] 2 bod[om] 4 a čl[ánkom] 3 ods. 1 smernice.

- 10 Rozsudkom zo 4. decembra 2019, [omissis] Vrchní soud v Prahe ako odvolací súd (ďalej len „vnútroštátny súd“) rozsudok Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích z 28. mája 2018, [omissis] v bodoch II. a III. výroku potvrdil [omissis] a rozhodol, že nijaký z účastníkov konania nemá právo na náhradu nákladov odvolacieho konania [omissis]. v odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil s výkladom pojmu „každá uplatnená pohľadávka“ podľa § 3 nariadenia vykonaným súdom prvého stupňa vo vzťahu k jednotlivým zmluvám (Zmluvám 1 až 5) a nestotožnil sa s názorom žalobkyne, podľa ktorého je vhodné uvedený pojem vykladať vo vzťahu k jednotlivým Faktúram. Uzavrel, že záver súdu prvého stupňa zodpovedá článku 2 bodu 4) smernice a stotožnil pojem „splatná platba“ s pojmom „vzniknutá pohľadávka“, ktorý je v pomeroch prejednávanej veci uplatňovaný tak, že žalobkyni vzniklo voči dlžníčke celkom 5 pohľadávok na základe Zmlúv 1 až 5, bez ohľadu na mesačnú fakturáciu jednotlivých splátok nájomného.
- 11 [omissis] [informácie o konaní o ústavnej sťažnosti žalobkyne na Ústavnom súde]
- 12 [omissis] [Ústavní súd konštatoval, že Vrchní soud v Prahe tím, že nepredložil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru, porušil ústavou zaručené právo žalobkyne na zákonného sudcu]

Relevantný právny rámec

Právo Únie

- 13 Článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) stanovuje, že:

Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú:

- a) výkladu zmlúv,

b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie.

...

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie.

14 V odôvodneniach smernice 2, 3, 8, 9, 12, 18, 19 a 22 sa uvádza:

(2) Väčšina tovaru a služieb v rámci vnútorného trhu dodávajú hospodárske subjekty iným hospodárskym subjektom a orgánom verejnej moci na základe odložených platieb, keď dodávateľ poskytne svojmu zákazníkovi čas na zaplatenie faktúry podľa dohody strán, podľa údajov na faktúre dodávateľa alebo podľa zákona.

(3) Mnoho platieb v obchodných transakciách medzi hospodárskymi subjektmi alebo medzi hospodárskymi subjektmi a orgánmi verejnej moci sa uskutočňuje neskôr, než ako sa dohodlo v zmluve alebo stanovilo vo všeobecných obchodných podmienkach. Hoci bol tovar dodaný alebo služby poskytnuté, mnohé zodpovedajúce faktúry sú zaplatené dlho po termíne splatnosti. Takéto oneskorené platby negatívne ovplyvňujú likviditu a komplikujú finančné hospodárenie podnikov. Takisto ovplyvňujú konkurencieschopnosť a ziskovosť podnikov v prípade, keď veriteľ z dôvodu oneskorenej platby musí získať finančné prostriedky z externých zdrojov. Riziko týchto negatívnych vplyvov sa výrazne zvyšuje v období hospodárskeho poklesu, keď je prístup k financovaniu zložitejší.

(8) Rozsah tejto smernice by sa mal obmedziť na platby vykonávané ako odplata za obchodné transakcie. Táto smernica by nemala upravovať transakcie so spotrebiteľmi, úroky v spojitosti s inými platbami, napr. platbami podľa zákonov o zmenkách a šekoch alebo platbami vykonávanými ako náhrada škody vrátane platieb od poisťovní. Členské štáty by ďalej mali mať možnosť vylúčiť dlhy, ktoré sú predmetom insolvenčného konania vrátane konania zameraného na reštrukturalizáciu dlhu.

(9) Táto smernica by mala upravovať všetky obchodné transakcie bez ohľadu na to, či sa uskutočňujú medzi súkromnými alebo verejnoprávnymi podnikmi, alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci vzhľadom na to, že orgány verejnej moci vykonávajú značný objem platieb voči podnikom. z tohto dôvodu by táto smernica mala upravovať aj všetky obchodné transakcie medzi hlavnými zmluvnými stranami a ich dodávateľmi a subdodávateľmi.

(12) Oneskorená platba predstavuje porušenie zmluvy, ktoré sa v dôsledku nízkych alebo žiadnych účtovaných úrokov z omeškania a/alebo zdĺhavých konaní o náhradu škody vo väčšine členských štátov stáva finančne atraktívnym pre dlžníkov. Na odvrátenie tohto trendu a odradenie od oneskorených platieb je potrebná rázna zmena smerom ku kultúre včasných platieb vrátane toho, že

vylúčenie práva na účtovanie úroku by sa malo vždy považovať za značne nevýhodnú zmluvnú podmienku alebo obchodnú praktiku. Takáto zmena by takisto mala zahŕňať zavedenie konkrétnych ustanovení o lehotách splatnosti a náhrade nákladov vzniknutých veriteľovi a okrem iného by tiež mala znamenať, že vylúčenie práva na náhradu nákladov na vymáhanie by sa malo považovať za značne nevýhodné, ak sa nepreukáže opak.

(18) Faktúry vedú k výzvam na zaplatenie a predstavujú dôležité dokumenty v reťazi transakcií pre dodávku tovaru a poskytovanie služieb, okrem iného na stanovenie termínov splatnosti. Na účely tejto smernice by členské štáty mali presadzovať systémy, ktoré poskytujú právnu istotu, pokiaľ ide o presný dátum prijatia faktúr dlžníkmi, a to aj v oblasti elektronickej fakturácie, kde by prijatie faktúr mohlo generovať elektronické dôkazy, pričom toto prijatie faktúr je sčasti upravené ustanoveniami o fakturácii v smernici Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty.

(19) S cieľom odradiť od oneskorených platieb je potrebné, aby veritelia dostali spravodlivú náhradu nákladov na vymáhanie, ktoré im vznikli v dôsledku oneskorenej platby. Náklady na vymáhanie by mali takisto zahŕňať náklady na vymáhanie administratívnych nákladov a náhradu za interné náklady, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby, pre ktoré by sa mala v tejto smernici stanoviť paušálna minimálna suma, ktorá sa môže kumulovať spolu s úrokom z omeškania. Náhradou v podobe paušálnej sumy by sa mali obmedziť administratívne a interné náklady spojené s vymáhaním. Náhrada nákladov na vymáhanie by sa mala určiť bez toho, aby boli dotknuté vnútroštátne ustanovenia, na základe ktorých môže vnútroštátny súd priznať náhradu veriteľovi pre akúkoľvek ďalšiu škodu súvisiacu s oneskorenou platbou dlžníka.

(22) Táto smernica by nemala zabráňovať splátkovým ani rozloženým platbám. Každá splátka alebo platba by však mala prebehnúť na základe dohodnutých podmienok a podľa pravidiel pre oneskorené platby stanovených v tejto smernici.

15 Článok 1 smernice stanovuje, že:

1. Cieľom tejto smernice je boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách s cieľom zabezpečiť riadne fungovanie vnútorného trhu a tým podporiť konkurencieschopnosť podnikov a najmä MSP.

2. Táto smernica sa vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie.

3. Členské štáty môžu vylúčiť dlhy, ktoré sú predmetom insolvenčného konania začatého proti dlžníkovi vrátane konania zameraného na reštrukturalizáciu dlhov.

16 Článok 2 body 1, 3, 4 a 5 smernice stanovuje, že na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. „obchodné transakcie“ sú transakcie medzi podnikmi alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu;

3. „podnik“ [omissis] je akákoľvek organizácia iná ako orgán verejnej moci, konajúca v rámci svojej nezávislej hospodárskej alebo odbornej činnosti, a to aj vtedy, ak je táto činnosť vykonávaná len jednou osobou;

4. „oneskorená platba“ [omissis] je platba, ktorá neprebehne v rámci zmluvnej alebo zákonnej lehoty splatnosti a pri ktorej sú splnené podmienky stanovené v článku 3 ods. 1 alebo v článku 4 ods. 1;

5. „úrok z omeškania“ je zákonný úrok z omeškania alebo úrok, ktorého sadzba bola dohodnutá medzi podnikmi podľa článku 7;

17 Článok 3 ods. 1 smernice stanovuje, že:

1. Členské štáty zabezpečia, aby v obchodných transakciách medzi podnikmi mal veriteľ bez potreby upozornenia nárok na úrok z omeškania, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) veriteľ splnil svoje zmluvné a zákonné povinnosti a
- b) veriteľ nedostal splatnú sumu včas, s výnimkou prípadu, keď dlžník nie je zodpovedný za omeškanie.

18 Článok 5 smernice stanovuje, že:

Touto smernicou nie je dotknutá schopnosť strán dohodnúť sa podľa príslušných ustanovení rozhodného vnútroštátneho práva na rozvrhoch platieb, ktorými sa stanovujú splátky. v prípadoch, keď niektorá zo splátok nie je splatená v dohodnutom termíne, úrok a náhrada stanovené touto smernicou sa vypočítajú výlučne na základe splatných súm.

19 Článok 6 ods. 1 a 2 smernice stanovuje, že:

1. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že sa úrok z omeškania stane splatným v rámci obchodných transakcií v súlade s článkom 3 alebo 4, bol veriteľ oprávnený získať od dlžníka minimálne paušálnu sumu vo výške 40 EUR.

2. Členské štáty zabezpečia, aby paušálna suma uvedená v odseku 1 bola splatná bez potreby upozornenia a bola náhradou za vlastné náklady veriteľa na vymáhanie.

České právo

20 § 2 ods. 3 o. z. stanovuje, že:

(3) Výklad a použitie právneho predpisu nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a nesmie viesť ku krutosti alebo bezohľadnosti urážajúcej obyčajné ľudské cítienie.

21 § 513 o. z. stanovuje, že:

Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

22 § 1721 o. z. stanovuje, že:

Zo záväzku má veriteľ voči dlžníkovi právo na určité plnenie ako na pohľadávku a dlžník má povinnosť toto právo splnením dlhu uspokojiť.

23 § 1968 o. z. stanovuje, že:

Dlžník, ktorý svoj dlh náležite a včas neplní, je v omeškaní. Dlžník nie je za omeškanie zodpovedný, pokiaľ nemôže plniť v dôsledku omeškania veriteľa.

24 § 2 nariadenia stanovuje, že:

Výška úroku z omeškania zodpovedá ročne výške repo sadzby stanovenej Českou národní bankou na prvý deň kalendárneho polroku, v ktorom došlo k omeškaniu, navýšenej o 8 percentných bodov.

25 § 3 nariadenia stanovuje, že:

Pokiaľ ide o vzájomný záväzok podnikateľov alebo ak je obsahom vzájomného záväzku medzi podnikateľom a verejným obstarávateľom podľa zákona upravujúceho verejnú zákazku povinnosť dodať tovar alebo poskytnúť službu za úplatu verejnemu obstarávateľovi, minimálna výška nákladov spojených s uplatnením každej pohľadávky je 1200 Kč.

Odôvodnenie návrhu na začatie prejudiciálneho konania

26 Vnútroštátny súd, ktorý má postavenie súdu, ktorého rozhodnutie nemožno napadnúť (riadnymi) opravnými prostriedkami podľa vnútroštátneho práva (článok 267 ZFEÚ), dospel k záveru, že je vhodné požiadať Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o otázkach týkajúcich sa [omissis] výkladu smernice.

27 Otázka riešená vnútroštátnym súdom spočíva v posúdení toho, ako treba na účely smernice vykladať pojem „obchodná transakcia“ v prípade zmlúv s opakujúcim sa či trvajúcim plnením, nároky, z ktorých veriteľ fakturuje dlžníkovi priebežne. v prejednávanej veci sa ponúka viacero možností riešenia výkladov, konkrétne, že „obchodnou transakciou“ sa na účely článku 6 ods. 1, resp. článkov 3 a 4 smernice rozumie:

(a) Každá jednotlivá platba podľa zmluvy, teda napr. každé mesačné nájomné, ako aj ďalšie samostatné nároky vznikajúce zo zmluvy (náhrada škody a i.);

- (b) Každá vyúčtovaná platba podľa zmluvy, teda napr. súhrn niekoľkých čiastočných nárokov, ktoré boli spolu vyúčtované jedinou faktúrou;
- (c) Súhrn nárokov podľa zmluvy, v prípade ktorých súčasne vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania;
- (d) Súhrn nárokov z opakujúceho sa či trvajúceho plnenia zmluvy (napr. nájomné), pričom ďalšie nároky z tej istej zmluvy (napr. zmluvné pokuty) sú samostatnými transakciami;
- (e) Súhrn všetkých nárokov vyplývajúcich z jednej zmluvy ako spoločného zmluvného základu.
- 28 Je potrebné tiež poznamenať, že vznik nároku na paušálnu sumu vo výške 40 eur je viazaný na okamih, v ktorom vzniká v rámci obchodnej transakcie nárok na zaplatenie úroku z omeškania (článok 6 ods. 1 smernice), zatiaľ čo česká úprava nároku na paušálnu sumu 1 200 Kč okamih vzniku nároku výslovne neupravuje (§ 3 nariadenia).
- 29 V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami vnútroštátny súd nepovažuje za zrejmé, či sa účelom smernice dosiahne v prípade, ak by jedna paušálna náhrada kryla viacero oneskorených platieb plynúcich z jednej zmluvy, prípadne naopak, či by sa jej dosiahlo v prípade plného uplatnenia náhrady za každú čiastočnú oneskorenú platbu, aj keby splatné platby dosahovali len nízkych súm (najmä ak by boli nižšie, prípadne rádovo nižšie, ako paušálne stanovená výška náhrady). v prípade českého práva by sa v takýchto [prípadoch] mohlo uvažovať o tom, či uplatnenie takéhoto nároku nie je v rozpore s dobrými mravmi (§ 2 ods. 3 o. z.), takže by nebolo vhodné ho priznať.
- 30 Pre úplnosť vnútroštátny súd dodáva, že si je vedomý konania o návrhu na začatie prejudiciálneho konania z 5. novembra 2020 [omissis], vedené[ho] na Súdnom dvore Európskej únie pod sp. zn. C-585/20 [omissis], v ktorom sa obsah prejudiciálnej otázky [č. 1] približuje otázke [č. 1] predkladanej vnútroštátnym súdom. Keďže však otázka [č. 1] predložená v konaní sp. zn. C-585/20 smeruje najmä voči osobitným otázkam uplatňovania článku 6 ods. 1 smernice v správnom konaní, vnútroštátny súd si nie je istý, či odpoveď na túto prejudiciálnu otázku bude spôsobilým podkladom pre otázky riešené vnútroštátnym súdom.

Prejudiciálne otázky

- 31 Z dôvodu vyššie uvedených skutočností vnútroštátny súd kladie Súdnemu dvoru Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie tieto prejudiciálne otázky:

[1] Na základe akých kritérií vzniká nárok na získanie paušálnej sumy aspoň 40 eur podľa článku 6 ods. 1 smernice [Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EU zo 16. februára 2011 o postupe proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách] v prípade zmlúv s opakujúcim sa či trvajúcim plnením?

[2]) Môžu súdy členských štátov nepriznať nárok podľa článku 6 ods. 1 smernice z dôvodu uplatnenia všeobecných zásad súkromného práva?

[3]) V prípade kladnej odpovede na druhú otázku, za akých podmienok môžu súdy členských štátov nepriznať výšku nároku podľa článku 6 ods. 1 smernice?

V Prahe 24. januára 2022

[omissis]

[omissis] [podpis]

PRACOVNÝ DOKUMENT